

BAZAR

KOSTAJAN
MERKKI

—
RÖNN —
—
BACKKA

HAUTALEHTO 10

**RÖNN-
BACKA**

**KOSTAJAN
MERKKI**

BAZAR

© Christian Rönbacka ja Bazar Kustannus 2022
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376- 659-4

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

VRANJANI, SERBIA

Pienen serbialaiskylän liepeillä olevaa hautausmaata kiersi matala kivimuuri. Muurin takana levisi paahnutunut pelto lähes silmäkantamattomiin, kunnes se rajautui ohueksi viivaksi taivaanrannassa häämöttävään vuoristoon. Vaikka pellon yli puhalsi kuiva tuuli, olivat vuorten huiput aamuauringon nostaman sumun peitossa.

Kuin sumussa hautausmaata halkovaa hiekkatietä kulki myös siniharmaaseen räätälin tekemään pukuun pukeutunut hoikka ja ryhdikäs mutta lyhyeksi jäänyt mies. Hän oli noussut mustasta X6-sarjan BMW:stä, avannut hautausmaan ruosteisen rautaportin ja pyytänyt autonkuljettajaansa odottamaan.

Tyylikkääseen tummaan pukuun sonnustautunut autonkuljettaja seisokeli portin vieressä kasvavan paksurunkoisen tammen varjossa ja katseli kultasankaisten aurinkolasiensa takaa hieman huvittuneena huonokuntoista asfalttitietä pitkän matkaavaa kiikkerää nelipyöräistä vaunua. Auton alustalle rakennettua, monesta osasta koostuvaa vaunukyhäelmää veti kyllästyneen näköinen aasi korvat luimussa, jottei se kuulisi maanitteluita kulkea kovempaa. Vaunu oli lastattu täyteen heiniä, joita pursusi tomuisen kuorman siteiksi vedettyjen hampuköysien välistä. Toisesta takarenkasta pilkkotti haa-listunut sisuskumi vihjaten kohteliaasti siihen suuntaan, että matkanteko oli jo jonkin aikaa ollut korkeammassa kädessä.

Yhdistelmää ohjasti kumararyhtinen vanha mies, jolla oli yllään vaaleanruskea, kyynärpäistä puhki kulunut pikkutakki ja sen alla kauhtunut villapaita. Hän tihrusti ympärilleen katse kapeana viiruna, ja hänen silmiään reunustivat syvät uurteet, joita ihoon tarttunut maantiepöly vain korosti. Mies kiskoi sanomalehden sivusta repäistyyn palaan kääräistyä tupakkaansa ja ruiskautti harvojen hampaidensa välistä ruskean syljen mielenosoituksellisesti kohti varjoon pysäköidyn auton mustana kiiltelevää kylkeä.

Hautausmaalla kulkeva mies, Vlado, pysähtyi viimein aivan alueen perällä seisovan suuren hautakiven eteen ja otti aurinkolasit silmiltään. Hän katsoi totisena kahta kiveen taidokkaasti kaiverrettua, lähes identtistä miehen kasvokuvaa. Kaljut miehet näyttivät kuvissa eläviltä ja iloisilta. Mahtipontisen, koristeellisen kiven alla lepäsivät hänen veljensä, kaksoset Ahment ja Albert. Vanhemmat olivat haudanneet heidät vuosia sitten, kun hän itse istui poliisin tappoa Sremska Mitrovican vankilassa.

Veri kuohusi hänen sisällään, ja syrjään työnnetty, vuosia patoutunut viha puski silmäkulmiin. Hän, kuten hänen kotikylänsä mullassa makaavat veljensäkin, oli valinnut elämän kaidan polun ulkopuolella. Nuorina veljekset olivat todenneet, ettei sodan jäljiltä kituva kapinen kotikylä pystyisi tarjoamaan heille kurjuutta kummempaa. Vlado oli joutunut jo nuorena vankilaan puukotettuaan pienestä huume-erästä häntä kiristämään ryhtyneen poliisin kuoliaaksi. Ennen vankilaan joutumistaan hän oli toiminut Ruotsiin perustetun monikansallisen rikollisjärjestön Order of the Boltin, lyhemmin OB:n, järjestelijänä Serbiassa. Hänen veljensä olivat jo silloin muuttaneet työperäisesti Ruotsiin ja toimivat siellä järjestön torpedoina. Sen, mitä he älyllisessä toiminnassa hävisivät muille, he kuittasivat raa'alla voimalla ja omatunnottomuudella.

Kaksosveljien maallinen vaellus oli lopulta päättynyt Suomessa poliisin luoteihin vuosia sitten, kun organisaation valtava kokaiinialakuljetusyritys kariutui.

Order of the Boltin johtaja Erkan Zadar lähetti tappajat kostamaan veljesten kuoleman, mutta kosto epäonnistui lopulta täysin. Salakuljetusyrityksen mentyä pieleen järjestö oli paljastunut, ja se johti voimakkaisiin viranomaistoimenpiteisiin Ruotsissa ja Suomessa. Ilman erillistä käskyä järjestö oli hajonnut ja painunut maan alle, ja jokainen jäsen pyrki parhaansa mukaan turvaamaan oman nahkansa. Eripituisia vankilatuomioita oli jaettu kiinnijääneille, joista suurin osa oli vuosien saatossa päässyt vapaaksi istuttuaan tuomionsa. Myös johtaja Zadar oli hyvin varhaisessa vaiheessa paennut synnyinmaahansa Turkkiin välttääkseen luovutuksen Ruotsin tai Suomen poliisille.

Syy, miksi Vlado nyt seisoi veljiensä haudalla, oli täysin Zadarin. Zadar oli jostain käsittämättömästä syystä ilmoittanut, ettei kaksoset surmanneisiin suomalaispoliiseihin koskettaisi, ja perunut heistä luvatus tapporahan. Vladolle se ei käynyt. Hän oli päässyt vankilasta pari vuotta sitten ja alkanut hyödyntää vankilassa muodostamaansa verkostoa ja raivannut tiensä lyhyessä ajassa heikentyneen järjestön hierarkiassa ylöspäin. Hän oli kiertänyt Ruotsia myöten tapaamassa järjestön matalaa profiilia pitäviä ja osittain uinuvia jäseniä ja rekrytoinut heidät alaisuuteensa. Ne, jotka eivät olleet suosiolla väistyneet ja luvanneet hänelle lojaalisuutta, olivat kadonneet maan päältä.

Jäljellä oli enää muutama Zadarille uskollinen jäsen. He kuuluivat Zadarin lähipiiriin, ja heitä oli vaikea löytää, koska he tiesivät, että Vladolla oli pakkorekrytointi käynnissä. Vlado oli varma, että lähipiiristä löytyisi myös se, joka piilotteli ja suojeli Zadariä. Vladolle Zadarin käskyllä jättää suomalais-

poliisit rauhaan ei ollut enää latinkaan arvoa, sillä hän koki olevansa järjestön uusi johtaja, vaikka organisaatio oli enää hento varjo entisestään. Vielä sekin muuttuisi, sillä hänellä oli tulevaisuuden varalle suuria suunnitelmia.

Vlado tarvitsi seuraavaan askeleeseen ja järjestön voimistamiseen rahaa. Se oli myös tämän hetken suurin ongelma. Taloudellinen takaisku salakuljetuksen epäonnistuttua oli tyhjentänyt järjestön rahavarat, jotka olivat olleet sidottuina kiinni jääneeseen kokaiinikuormaun. Loput rahat olivat kadonneet jäsenten mukana, ja ne oli käytetty elämiseen. Vlado suunnitteli hankkivansa pesämunan järjestelemällä Ruotsissa arvokuljetusryöstön, vaikka häntä varoiteltiinkin turvajärjestelyiden tiukentuneen vanhasta hyvästä ajasta, jolloin arvokuljetuksia keikkaamalla pääsi nopeasti kiinni käteiseen. Kaikki kuitenkin järjestyisi aikanaan. Hänellä oli valtaa, ja malttia suureen päämäärään pääsemiseen hän oli saanut harjoitella vankilassa. Suunnittelutyö ja kuljetusten tarkkailu oli hänen käskystään käynnissä Tukholman seudulla.

Hänen toinen, ehkä tärkein projektinsa, oli vielä kesken. Sitäkin oli valmisteltu jo jonkin aikaa. Hän oli jättänyt siihen vielä viimeisen niitin lyömättä, sillä hän halusi mullan alla makaavien veljiensä kuulevan, kun hän antaisi käskysä. Hän otti taskusta puhelimensa ja valitsi toisen siihen tallennetuista numeroista. Kun puhelimeen vastattiin, hän sanoi lyhyesti:

- On aika. Olkaa hyvät.
- Kiitos, mies toisessa päässä vastasi ja sulki puhelimen.

Vlado työnsi puhelimen takaisin taskuunsa, katsoi vuoroitellen lyhytniskaisten, kaljujen veljiensä kuvia ja kumarsi näille lyhyesti.

– Rakkaat veljeni, on tullut aika. Minä vannon, että koston teidän puolestanne.

TUZABAT, TURKKI

Tunkkaisen vajan lattialautojen välistä tipahti lämmin veripisara Zadarin poskelle. Hän pidätteli hengitystään ja yritti olla ahtaassa tilassa vetämättä pölyä nenäänsä, sillä jos hän aivastaisi, olisi se takuulla hänen viimeinen pärskäyksensä. Hän kirosi tyhmyyttään – sitä että luuli olevansa piilossa ja turvassa tässä tuppukylässä. Hulppea elämä ja entisen Ruotsin pelätyimmän miehen karisma olivat nakertuneet pala kerrallaan murusiksi, kunnes hänen valtakunnastaan oli jäljellä enää tomuinen lattian alla oleva tila täynnä hiirenpaskaa.

Vielä puoli vuotta sitten hänellä oli ollut kelpo elämä Turkin rannikolla, jossa hän oli elellyt omassa rauhassaan Ruotsin ja Suomen viranomaisten ulottumattomissa. Hänet oli etsintäkuulutettu useista henkirikoksista ja yhdestä Euroopan suurimmasta kokaiinilastista, jota hän oli junaillut Suomen kautta Venäjälle. Kun lasti oli jäänyt poliisin haaviin ja siihen liittyvät kiinniotot olivat alkaneet, oli hän joutunut evakuoimaan itsensä synnyinmaahansa välttääkseen valtion kivitalon Ruotsissa. Vähintään kymmenen vuoden nokkiminen Kumlan betoni-yksiossä ei houkuttellut, joten hän oli jättänyt silloisen elämänsä taakseen.

Ulkomaalaisiin pankkeihin piilotetut rahavarat olivat riittäneet vuosia. Ne olisivat varmaankin riittäneet nöyrään ja

kohtuulliseen elämään vieläkin pitemmälle, mutta hänen luonteensa ei ollut koskaan ollut kohtuullinen tai nöyrä. Order of the Boltin jäseniä oli vielä vapaina ja hengissä, mutta järjestö ei kyennyt enää yhtä suurelliseen toimintaan kuin mitä karille karahtanut kokaiinikuljetus oli ollut. Pääosin se oli hänen oma vikansa: mielummin hän makoili iltapäivät auringossa ja vietti yönsä klubilla kuin järjesti organisaatiolleen tekemistä. Aktiivinen rikolliselämä oli hänen osaltaan takana siksikin, että jos hän alkaisi häärätä uusia konnuuksia, saisivat kokaiinilastin menettäneet venäläiset vääjäämättä jossain vaiheessa vihiä siitä. Sen jälkeen hänen peräänsä lähetettäisiin joku kuittaamaan loppulasku.

Kun Zadar oli kuullut torpedojensa Ahmentin ja Albertin veljen Vladon päässeen vankilasta, hän oli tehnyt pahimman virhearvionsa. Ei hän silloin ollut tajunnut, kuinka vaarallinen ja määrätietoinen Vlado voisi olla. Vlado oli raivannut tiensä pitkin järjestön hentoja lonkeroita ja kiemurrellut niitä pitkin ylöspäin. Lyhyessä ajassa tämä oli voittanut puolelleen jäljellä olevia jäseniä vakuuttaen heidät kunnianhimoisilla suunnitelmillaan samalla kun Zadar kellui veltossa varhaiseläkemäisessä kuplassaan. Kuultuaan huhuja, että Vlado oli matkustanut Turkkiin, hän ei ollut jäänyt odottamaan, tulisi-ko Vladolta kutsu katukahvilaan juomaan vahvaa turkkilaista teetä vai tuikkaisiko joku häneen myrkkä yökerhossa. Zadar oli jättänyt Ankaran taakseen ja paennut vohreään laaksoon viininviljelijäksi vetäytyneen entisen jengiläisen ja serkkunsa Beratin tilalle. Kuullessaan Vladon etsivän häntä kylällä hän tiesi menettäneensä lopullisesti asemansa ja kaiken muunkin paitsi henkensä, mutta nyt se ei lohduttanut häntä lainkaan. Lattialaudoituksen välistä pisaroi hänen kasvoilleen lisää Beratin verta.

Verryttelyasuun pukeutunut Vlado katsoi vajassa pölkyn päällä kädet taakse sidottuina ja rinta leuassa nuokkuvaa Beratia. Hänen lyhyt mutta harteikas henkivartijansa Miomir tarttui Beratia hiuksista ja kiskaisi tämän pään ylös. Murskatusta nenästä valui verta rinnoille ja lattialle. Vlado ei voinut olla ihailematta Beratia. Tämä kiisti tietävänsä Zadarin olinpaikkaa, vaikka kaikki viittasi siihen, että Zadar piileskelisi serkkunsa luona.

– Ymmärrän hyvin, että et halua paljastaa serkkusi olinpaikkaa, Vlado sanoi. – Se on hyvin ihailtavaa, jopa kunnioitettavaa. Seuraava kysymys on ilmeisen turha, mutta kysyn kuitenkin. Ei ole olemassa entisiä jäseniä. On vain nykyisiä, ja he tottelevat minua. Minulla olisi taidoillesi käyttöä. Mitä ajattelet sellaisesta ehdotuksesta?

– Haista sinä sian paska, Berat sai sanottua ja sylkäisi katkenneiden hampaittensa välistä räkää ja verta rinnoilleen.

– Ymmärrän kantasi, Vlado hymähti. Hän käveli oven-suussa olevan mustan varustekassin luo, veti vetoketjun auki ja otti kassista akkukäyttöisen kulmahiomakoneen ja nyökkäsi Miomirille. Miomir repäisi Beratin likaisen t-paidan riekaleiksi ja paljasti tämän olkavarressa olevan haalistuneen tatuoinnin. Kuvassa sininen salama lävisti auringon. Order of the Boltin tunnus. Tatuointi, joka satoi kantajansa järjestöön iäksi.

– Et voi jatkossa kantaa tunnustamme, Vlado sanoi Beratia lähestyessään. – Ymmärrät sen varmaan itsekin. Ilman lojaalisuutta et voi olla uuden järjestöme jäsen.

Beratin silmät laajenivat kauhusta, kun hän tajusi mitä oli tapahtumassa. Miomir varmisti vieressä, ettei tämä päässyt liikkumaan.

– Kukaan ei ole vielä tähän mennessä pystynyt sitä itseltään poistamaan, joten yritän olla avuksi, Vlado sanoi ja painoi laitteen kytkintä.

Terävä kulmahiomakoneen ulvahdus täytti vajan, ja Vlado toi pyörivän laikan Beratin olkapäätä vasten. Berat säpsähti, ja hänen suunsa avautui huutoon laikan kuoriessa hänen ihoaan. Miomir tunki t-paidanriekaleet Beratin suuhun, ja ääni vaikeni.

Lattian alla piilossa oleva Zadar vavahteli raivosta, mutta tiesi ettei voisi tehdä enää mitään auttaakseen serkkuaan. Ihon repaleita roiskui lattialle ja vajan seinille. Kun tatuoinnista oli jäljellä enää verta tihkuva, kämmenen kokoinen aukko, Vlado napsautti kulmahiomakoneen pois päältä ja tarkasteli jälkeä. Hänen hämmästykseseen Berat oli vielä tajuissaan.

– Oletpa sitkeää sorttia, Vlado totesi. – Nyt et ole enää meidän jäsenemme ja voit tehdä mitä haluat.

Berat kamppaili paidanriekale suussa kivusta ja paniikista johtuvaa oksennusta vastaan. Hän pakotti itsensä nostamaan päänsä ja katsoi Vladoa silmiin. Beratin silmissä roihusi viha.

– Lähden tästä korjaamaan lisää Zadarin aiheuttamia sotkuja, Vlado sanoi ja ojensi laitteen henkivartijalleen. – Hänen armahtamansa veljeni tappajat tulevat kokemaan karun kohtalon. Olen lähettänyt Suomeen miehen, joka hoitelee heidät ja miksei myös heidän perheensä, Vlado naurahti kuivasti. – Veljieni kuolema ei voi jäädä kostamatta, vai mitä olet mieltä?

Berat ei vastannut vaan laski katseensa.

– Kun näet Zadarin seuraavan kerran, Vlado jatkoi, – sano hänelle terveisiä. On valitettavaa, ettet halunnut auttaa, sillä olisin todella mielelläni keskustellut serkkusi kanssa. Vlado nyökkäsi Beratin takana olevalle Miomirille, joka veti muovipussin Beratin päähän. Berat haukkoi henkeä, ja hänen jalkansa sätkivät hetken varistaen lisää tomua lattialautojen välistä Zadarin niskaan.

Pian Berat lakkasi liikkumasta, ja Zadar tunsi, kuinka kirpeän hajuinen virtsa valui hänen päälleen. Yläpuolelta kuului tömähdys, kun Berat työnnettiin kumoon, ja kohta vajan ovi suljettiin. Miesten askeleet kuuluivat hetken, ja sitten pihassa käynnistyi auto, joka ajoi pois. Auton äänen kadottua Zadar peitti kasvot käsiinsä ja itki.

SUUR-PELLINKI, PORVOO

Aurinkotuolissa lähes tyynessä loppukesän illassa nuokkuva Antti Hautalehto havahtui horroksestaan, kun rantaan alkoi lyödä laineita. Hän raotti silmiään kulmakarvojen tasalle vedetyn lippalakini alla ja katsoi merelle ihmetellen, mistä aallot tulivat, sillä tähän asti meri oli ollut tyyni. Hetken katseltuaan hän tajusi, että rantaan rullaavat loiskeet olivat muutaman kilometrin päässä Suur-Pellingin jo ohittaneen tankkerin peräaaltoja.

Aurinkotuolin vieressä oli väljähtynyt, puoliksi juotu olut. Antti oli juuri kurottamassa kättään kohti olutta, kun hänen näkökentässään näkyi liikettä. Liike tuli ylhäältä, ja hän näki juuri ja juuri lipan alta, että rannan yli lensi jotain isoa. Antti odotti liikkumatta. Hänellä oli pieni aavistus, mitä seuraavaksi tapahtuisi. Hetki muuttui minuuteiksi, mutta hän ei vielääkään liikkunut.

Kun hän arveli jo kymmenen minuutin kuluneen ja kamppaili uudelleen nukahtamista vastaan, hänen eteensä rantakalliolle uistinlaukun viereen laskeutui komea harmaaruskea lintu. Koukkunokkainen ja valkopyrstöinen merikotka oli vanha naaras sen perusteella, mitä hän oli aikaisemminkin näkemäänsä lintua kiikaroinut ja selvitellety sen ikää ja sukupuolta netin palstoilta. Merikotka oli todella suuri, ja sen kaula ja pää olivat jo muuttuneet kellanruskeiksi. Kotkan

tarkkaavaiset silmät porautuivat hetkeksi Antin silmiin sen arvioidessa, mikä aurinkotuolissa rötköttävä olento oli miehiään. Välimatkaa oli alle parikymmentä metriä. Antti pidätti hengitystään, sillä hän ei ollut päässyt koskaan näkemään kotkaa näin läheltä.

Kotka vilkaisi eteensä, tarttui voimakkailla kynsillään Antin rannalle jättämään parikiloiseen haukeen ja kauhoi siten raskaasti taivaalle kala kynsissään. Antti katsoi sen perään leveästi hymyillen ja odotti tuolissaan liikkumatta, kunnes se hävisi näkyvistä niemenkärjen taakse. Hän oli hassulla tavalla tyytyväinen itseensä. Hänen edellisenä päivänä rantakalliolle hetkeksi jättämänsä hauki oli kadonnut, ja hän oli miettinyt päänsä puhki, minne se olisi voinut hävitä sillä aikaa, kun hän oli käynyt lisäämässä puita saunaan. Kun hän iltapäivällä oli heitellyt virveliä rannassa pulskan ahvenen toivossa, oli hän nähnyt kotkan tarkkailevan häntä erään kelon latvassa. Nyt hän oli saanut varmistuksen siitä, kuka oli nyysinyt hänen kalansa. Se ei harmittanut häntä lainkaan, päinvastoin. Rohkeudelta vaikuttava käytös saattoi olla myös kovaa nälkää, ja hauki meni silloin parempiin suihin kuin jos hän olisi närpiinyt siitä vain fileet itselleen pannulle. Tosin käytös saattoi olla myös iän tuomaa laiskuutta ja viisautta, jotka usein kulkiivat käsi kädessä, hän mietti.

Antti nousi tuolistaan ja venytteli selkäänsä. Aurinko oli vaihtanut värinsä kirkkaasta tummemman oranssiksi. Auringonlaskuun oli vielä sopivasti aikaa, ja sitä ennen hän ehtisi hyvin saunaan. Hän kapusi kalliota pitkin 60-luvun loppupuolella rakennetun, punaiseksi maalatun pienen mökin luo. Mökki oli askeettinen ja lähes alkuperäisessä kunnossa. Sieltä puutui juokseva vesi, ja vanha punatiilitakka oli ollut käyttämättä vuosia. Mökki kuului pihapiiriin, jonka hänen naisystävänsä

Leenan varakas, hiljattain edesmennyt isä oli aikoinaan hankkinut. Hieman kauempana mäntymetsän takana oli merenrantaan rakennettu hulpea tiilitalo sekä suuri betonilaituri purjeveneelle. Antti oli tarkistanut, että kooltaan appiukkovainaan rantatontti oli nelisen hehtaaria, joten yksityisyyskin oli taattu.

Vanhaa mökkiä ei suinkaan ollut säilytetty tunnelmansa vuoksi, vaan todennäköisesti rakennusoikeuden takia. Kun Antin nyt jo entinen vuokranantaja oli ilmoittanut myyneensä hänen Helsingissä sijainneen vuokra-asuntonsa, oli hän joutunut miettimään asumiskuvionsa uudelleen. Repivä välikko hänen pitkäaikaisen kumppaninsa Leenan kanssa oli saanut uuden suunnan, kun hänen ystävänsä Lars oli houkuttellut hänet ja Leenan mökkisaarelleen ja jättänyt heidät sinne selvittämään välinsä. Nyt Antti oli sillä hetkellä katalalta tempulta tuntuneesta tempauksesta hyvin kiitollinen. Umpikujaan ajautuneesta parisuhteesta olikin löytynyt vielä toivoa, kun hänet oli pakotettu kohtaamaan Leena ja ennen kaikkea itsensä ja omat tunteensa. Keskustellessaan he olivat huomanneet, etteivät parisuhteen rauniot olleetkaan aivan niin sileäksi katepillaroidut kuin mitä hän oli luullut.

Mutta vaikka he olivat päättäneet yrittää jatkaa yhdessä, ei Antti ollut muuttanut takaisin Leenan luo. Leenan ehdotus varovaisesta, rakentavasta, seurustelunomaisesta ja hiljalleen etenevästä uudesta yrityksestä oli ollut hyvä ajatus Antinkin mielestä, sillä oikeastaan heillä oli kaikki aika maailmassa rakentaa parisuhteensa uudestaan. Kiusaus muuttaa Leenan luokse oli kieltämättä ollut suuri, kun Antilta oli lähtenyt oma asunto alta, mutta Leenan äidillä olikin ollut esittää heille vielä parempi vaihtoehto. Alun perin Antin oli ollut tarkoitus toimia Leenan äidille jääneessä omakotitalossa talovahtina,

kun se oli tyhjillään äidin oleskellessa yhdellä heidän kesäasunnoistaan Espanjassa. Valtava ja kalliilla maulla sisustettu talo ei kuitenkaan ollut tuntunut Antista kisahallia viihtyisämmältä, ja löydettyään avainkaapista unholaan jääneen saunamökin avaimet hän oli siirtynyt ja kotiutunut tänne. Käytännössä hän kävi päärakennuksessa vain kastelemassa kukat ja noutamassa juomavedet. Täällä ollessaan Antti oli usein miettinyt, missä kulki sellaisen varallisuuden raja, että ihminen olisi tyytyväinen maallisen omaisuutensa määrään. Appiukolla oli ollut talo Suomenlahden rannalla ja pari talviasuntoa auringossa nyt telakalla olevan purjevereen lisäksi. Toivottavasti hän oli ehtinyt nauttia kaikesta siitä ennen kohalokasta infarktiaan. Heidän välinsä eivät koskaan olleet olleet kaksiset, sillä appiukko oli aina muistanut tuoda esiin Antin ja Leenan välisen luokkaeron. Olihan Leena menestynyt lääkärin urallaan ja Antti pelkkä pikkukaupungin kyttä, eivätkä he olleet samalla tasolla appiukon arvomaailmassa. Antti tarttui pölkkyssä olevaan kirveeseen ja alkoi pilkkoa saunapuita. Hän mietti samalla, että jos appiukkovainaa näkisi hänet täällä saunaa lämmittämässä, saisiko tämä uuden infarktin puhtaasta vitutuksesta. Kyllä varmaan.

Saunan kiuas oli nähnyt parhaat päivänsä, mutta piti vielä tulen pesässä eikä vuotanut mistään. Antti latoi puut pesään ja otti kaulassaan roikkuvasta tupesta pienen puukon, Kynsitulen, jolla vuoli klapin kyljestä muutaman ohuemman soiron sytykkeeksi. Kohta kiukaassa loimottivat liekit, ja Antti istui hetken vahtimassa, että kiuas varmasti syttyisi. Hän tuijotti liekkejä pitkään ajattelemta yhtään mitään. Hän säpsähti ja kääntyi, kun kuuli ovelta rasahduksen. Leena seiso i oviaukossa karmiin nojaten ja hymy kasvoillaan.

– Säilytinkö? Alkoi jalka puutua ja oli pakko liikahtaa.

- Kauanko olet ollut siinä? Antti kysyi noustessaan.
- Sen aikaa, että kohta rullakebabit ovat jäähtyneet. Arvelin, että et ole malttanut kokata, ja kävin hakemassa meille iltapalaa.
- Malttamisen ja laiskuuden raja on välillä häilyvä, Antti naurahti ja astui Leenan eteen antamaan suukon.
- Sulla on viimeinen vapaapäivä menossa ennen töihin paluuta, joten on lupa lorvia, Leena sanoi ja taputti Anttia takapuoleen. – Otin talolta mukaan kylmän skumpan ruokajuomaksi, tule avaamaan se. Hieno nainen ei avaa pulloa, jos on mies läsnä.

KOTOJÄRVI, PORNAINEN

Vanhaa, keltaista puutaloa ympäröivä nurmikko muistutti enemmän niittyä, se oli selvästi jäänyt hoitoa vaille. Pitkät voikukan varret olivat valmiita tekemään lisää voikukkaa, sillä vaaleat siemenpallot niiden kärjessä odottivat vain seuraavaa tuulenpuuskaa. Musta, nelivetoinen pakettiauto hiljensi talon kohdalla olevaan risteykseen. Auton vetokoukussa oli tukeva polkupyöräteline, johon oli kiinnitetty sähköavusteinen läskipyörä. Kuljettajana toimiva lyhyt-hiuksinen, jäntevä, noin viisikymppinen mies tarkisti sijaintinsa navigaattorista ja oli käsityksensä mukaan perillä. Sijainti varmistui, kun yhden ruuvin varassa roikkuvassa kolhiintuneessa postilaatikossa oleva nimi täsmäsi hänen paperilapullansa olevaan hankalasti lausuttavaan nimeen. Gunnarsson.

Mies oli ajanut peltojen ja metsien läpi ihmetellen, kuinka näin lähellä pääkaupunkia saattoi olla täysi maaseutu. Viimeisellä mutkaisella tieosuudella hänen vastaansa ei ollut tullut ketään. Miestä väsytti, sillä hänellä oli laivamatka takanaan ja hän oli ollut hereillä kohta vuorokauden. Hän ajoi pakettiauton talon pihaan ja nousi ulos.

Puutarhassa rehottava heinikko ylettyi häntä melkein nivusiin, kun hän nosti varusterepun olkapäälleen ja kiersi rakennuksen. Paikka ei ollut kaksinen, mutta se oli syrjässä ja hankittu hänen käyttöönsä välikäden kautta. Tehtävänsä takia

hän ei voinut majoittua hotelliin, vaikka nyt vanhemmiten hän nauttikin hotellihuoneesta ja etenkin hotellin aamupalasta. Siitä hän voisi tällä kertaa vain haaveilla, mutta hän tiesi sie-tävänsä kohta tarjolla olevaa kurjuutta sen aikaa kuin olisi pakko.

Mies nousi talon kuistille ja kokeili oven päällä olevaa lau-taa kädellään, kunnes löysi muovisessa renkaassa olevan avai-men. Hän sovitti avaimen lukkoon ja väänteli sitä hetken. Avain pyöri lukossa, ja hän joutui hieman nykäisemään oven-kahvasta ylöspäin, että sai lukon auki. Turvonnut ovi narahti auetessaan. Vanhasta tottumuksesta mies kuunteli hiljaista taloa hetken ennen kuin astui sisään. Kuuntelu oli ehkä liian vainoharhaista, sillä ulkona ei ollut näkynyt minkäänlaista merkkiä siitä, että täällä olisi liikuttu äskettäin. Mutta hän toimi vaistojensa varassa, niihin luottaen hän oli elänyt näin-kin vanhaksi.

Eteisen lattialla oli räsymatto, ja ummehtunut haju kertoi siitä, että asunnossa ei ollut hetkeen asustettu eikä ainakaan tuuletettu. Hän hapuili hämärässä ovenkarmin pieltä, kunnes löysi valokatkaisijan. Hän napsautti sitä ja katsoi tyytyväi-senä, kun johdon päässä roikkuvan lampun valo syttyi kan-kaisen varjostimen sisällä. Hän meni peremmälle ja katseli ympärilleen. Keittiössä oli myrkyinvihreän keittiökaapiston edessä kapeajalkainen ruokapöytä ja neljä tuolia. Peräseinällä oli vaalea, rispaantunut sohva, ja vanhassa kirjahyllyssä oli muutaman hänelle vieraalla kielellä kirjoitetun kirjan lisäksi pullea matkatelevisio. Keittiön seinällä naulassa roikkui neljä vuotta vanha, toukokuun kohdalle jäänyt seinäkalenteri. Siinä näkyi kehnolla käsialalla tehtyjä merkintöjä, joista mies ei ymmärtänyt mitään. Hän käveli keittiön hanalle ja avasi sen. Hetken putkista kuului röyhtäilyä, mutta sitten hanasta tuli

pärskähdys ja vesi alkoi valua. Hän jätti varmuuden vuoksi veden joksikin aikaa juoksemaan. Hanaveden piti olla täällä juotavaa, se helpottaisi hänen arkeaan. Kohta hän maistaisi, oliko vesi kunnollista.

Hänellä oli nyt tukikohta, jossa oli vesi ja sähköt. Oikein hyvä, mies ajatteli ja laski reppunsa pöydälle. Hän avasi keittiön kaksinkertaisen ikkunan ja nautti raikkaasta sisään virtaavasta ilmasta. Tuvan yhdellä seinällä oli matala tummanpunaiseksi maalattu lautaovi, ja sen takaa hän löysi pienen makuuhuoneen, jonka keskellä oli parisänky. Sängyllä ei ollut lakanaita. Parhaat päivänsä nähneet patjat eivät olleet hiltontasoa, mutta väsynyttä matkalaista ne houkuttelivat.

Mies palasi ulos. Tien vieressä kasvavassa paksussa koivussa lauloi mustarastas, muuten hän ei kuullut mitään. Kauempana kulkevan tien äänet joko jäivät metsän taakse tai siellä ei ollut menijöitä. Mies nosti autosta ison varustekassin ja makuupussin ja kantoi ne sisään. Hän sulki oven ja jätti ikkunan auki, sillä ulkona oli lämpimämpi kuin sisällä. Hän otti varustekassistaan jatkojohdon, jossa oli paikka neljälle pistokkeelle, ja laitto sen seinään. Sen jälkeen hän pani puhelimensa ja kannettavansa lataukseen ja levitti makuupussinsa sängylle. Hän otti vyön alta ysimillisen pistoolin ja laitto sen sängylle makuupussin viereen ennen kuin köynysi makuupussiin. Hetken kuluttua mies nukahti.

KUOLEMA EI UNOHDA

Antti Hautalehto on palannut Porvoon poliisiin jatkamaan työtään entisen ryhmänsä tutkinnanjohtajana. Uusi rikostutkinta käynnistyy, kun Kotojärven golffkentältä löytyy kuollut mies. Vainajan varusteista on pääteltävissä, että tämä oli ammattimainen aseenkäyttäjä, mutta kylmäävin yksityiskohta on ruumiin olkavarressa. Tatuointi ei jätä pienintäkään epäilystä. Kyseessä on Order of the Boltin jäsen.

Kun Hautalehto saa yllätysvieraan vuosien takaa, menneisyys alkaa kuristua kuin käärme hänen kaulansa ympärille, eikä hän ole ainoa, joka on kuolemanvaarassa. Huonojen vaihtoehtojen edessä Hautalehto joutuu valitsemaan, noudattaako omia moraalisia periaatteitaan vai lain kirjainta.

Christian Rönneckin huippusuositun Hautalehto-dekkarisarjan kymmenennessä osassa Antti Hautalehto palaa takaisin pääkallonpaikalle, jossa häntä tervehtivät monet tutut kasvot, jotkut niistä haudan takaa.

84.2

ISBN 978-952-376-659-4

BAZAR

BAZARKUSTANNUS.FI

